Meşe Palamudu Orkestrası

Yavuz DEMİRKIRAN

Meşe Palamudu Orkestrası

Yavuz DEMİRKIRAN

Büyük yeşil ormanın kalbinde, güneş ışıklarının yaprakların arasından dans ettiği yerde, Pip adında genç bir sincap yaşardı. Pip'in kızıl kahverengi tüyleri, krem beyazı bir karnı ve merakla parlayan parlak kehribar rengi gözleri vardı. Boynunda, koşarken dalgalanan küçük yeşil bir yaprak atkı taşırdı. Her sabah Pip daldan dala atlar, sevdiği ormanı keşfederdi.

Rüzgârlı bir öğleden sonra Pip yerde içi boş bir meşe palamudu buldu. Minik patisiyle ona vurdu ve yumuşak, güzel bir ses çıktı—küçük bir çan gibi. Pip'in kulakları sevinçle seğirdi. Tekrar vurdu ve ses ağaçların arasında süzüldü. 'Ne güzel bir ses!' diye cıvıldadı Pip. Acaba başka meşe palamutları da şarkı söyleyebilir miydi?

Pip daha çok içi boş meşe palamudu topladı ve bunların farklı notalar çıkardığını keşfetti. Bazıları yağmur damlaları gibi tiz ve şıngırtılıydı. Bazıları ise yumuşak bir mırıltı gibi kalın ve yuvarlaktı. Pip'in kabarık kuyruğu heyecanla sallandı. 'Bir meşe palamudu orkestrası kurabilirim!' diye ciyakladı. 'Bütün orman arkadaşlarım çalabilir!' Ve bu harika fikrini paylaşmak için koşup gitti.

Önce Pip, kırmızı yün ponponlu şapkasını giyen kirpi Bramble'ı buldu. Bramble'ın dikenli kahverengi sırtı, meşe palamudu notalarını duyunca heyecanla diken diken oldu. 'En büyük, en yüksek sesli davulu ben çalmak istiyorum!' dedi ve minik patilerini bir meşe palamuduna vurdu. Pip gülümsedi. 'Herkesin bir rolü olabilir,' dedi. 'Tavşan Fern'e de soralım.'

Fern, uzun dik kulakları olan ve bir kulağının arkasına sarı bir çiçek sıkıştırmış ince bir tavşandı. Küçük mavi bir çantası vardı ve her zaman katılmaya hevesliydi. 'En hızlı, en yüksek notaları ben çalmak istiyorum!' diye duyurdu Fern, yerinde zıplayarak. 'Yıldız ben olacağım!' Pip'in kehribar gözleri kocaman açıldı. 'Şey,' dedi, 'hepimizin birlikte çalması gerek.' Ama Fern çoktan ileriye doğru koşmuştu.

Üç arkadaş her gün çalıştı. Bramble meşe palamudu davuluna olabildiğince yüksek sesle vurdu. Fern meşe palamudu flütünü hızlı notalardan oluşan bir bulanıklık içinde çaldı. Pip ise ritmi tutmaya çalıştı ama gürültünün içinde kendini duyamadı. 'Bekleyin!' diye seslendi Pip. 'Birbirimizi dinlememiz gerek!' Ama kimse dinlemiyordu.

Meşe palamudu orkestrasının haberi ormanda yayıldı. Daha çok hayvan katılmak istedi. Kısa süre sonra meşe palamudu ksilofonlarına vuran ağaçkakanlar, içi boş bir meşe palamudu boynuzunu üfleyen bir köstebek ve meşe palamudu çıngırakları sallayan bir fare ailesi vardı. Ama her yeni müzisyen diğerlerinden daha yüksek sesle çalmaya çalıştı. Orman bir şarkıyla değil, seslerin karmaşasıyla doldu.

İlk konserin günü geldi. Orman hayvanları yosunlu bir sahnenin etrafında toplandı. Pip önde durdu, yeşil yaprak atkısı dalgalanıyordu. 'Hazır mısınız?' diye fısıldadı. Bramble başını salladı, Fern kulaklarını kıpırdattı ve herkes derin bir nefes aldı. Sonra çalmaya başladılar—ve bu korkunç, berbat bir karmaşaydı!

Bramble'ın davulu herkesin sesini bastırdı. Fern'in flütü öne fırladı, diğerlerini geride bıraktı. Ağaçkakanlar çok hızlı vurdu ve köstebeğin boynuzu yanlış yerlerde öttü. Fareler çıngıraklarını çılgınca salladı. Seyirciler kulaklarını kapattı. Pip'in yüreği sızladı. Bu müzik değildi—gürültüydü! Konser büyük, üzücü bir başarısızlıktı.

Konserden sonra hayvanlar hüzünlü bir halka halinde oturdu. 'Belki de vazgeçmeliyiz,' diye burnunu çekti Bramble, ponponlu şapkasını iyice aşağı çekerek. Fern'in uzun kulakları sarktı ve sarı çiçeği solmuş gibi göründü. Pip'in boğazında bir yumru oluştu. 'Anlamıyorum,' dedi. 'Hepimiz elimizden gelenin en iyisini çaldık. Neden bu kadar kötü kulağa geldi?' Tam o sırada yukarıdan yumuşak bir ses konuştu.

Bu, yüksek bir daldan izleyen baykuş Olive'ti. İri ve yuvarlaktı, yumuşak gri-kahverengi tüyleri ve soluk kalp şeklinde bir yüzü vardı. Gagasında yuvarlak tel gözlükler duruyordu ve örme kahverengi bir şal onu sıcak tutuyordu. 'Yardım edebilir miyim?' diye nazikçe sordu. Hayvanlar başlarını salladı ve Olive onlara katılmak için aşağı süzüldü.

Olive her hayvana sevgiyle baktı. 'Hepiniz en yüksek sesle çalmak istediniz,' dedi. 'Ama müzik bir orman gibidir—her ağacın ve kuşun kendi sesi vardır ve hepsi önemlidir.' Bramble'a döndü. 'Bir davul ritmi tutar, ama yumuşak da olabilir.' Sonra Fern'e. 'Hızlı notalar güzeldir, ama ancak diğerleriyle uyum sağladığında.' Hayvanlar dikkatle dinledi.

Olive onlara birbirlerini dinlemeyi öğretti. Önce yumuşak, sonra yüksek, sonra tekrar yumuşak çalmayı çalıştılar. Bramble davuluna nazikçe vurmayı ve düzenli bir ritim tutmayı öğrendi. Fern yavaşladı ve flütünü diğerleriyle kaynaştırdı. Pip sadece çalarak değil, dinleyerek yönetmeyi öğrendi. Yavaş yavaş, seslerin karmaşası gerçek bir şarkıya dönüştü.

Birlikte çaldıklarında büyülü bir şey oldu. Meşe palamudu notaları yaprakların arasından esen bir meltem gibi yüksek ve alçak, hızlı ve yavaş, iç içe geçti. Orman güzel bir senfoniyle doldu. Kuşlar dinlemek için şarkı söylemeyi bıraktı. Ağaçlar bile müzikle salınır gibiydi. Hayvanlar birbirlerine gülümsedi, yarattıkları şeyle gurur duydular.

Bir sonraki konserin günü bütün orman yeniden toplandı. Bu kez Pip patisini kaldırdığında herkes bekledi ve dinledi. Sonra çaldılar—ormanda yankılanan neşeli, akıcı bir melodi. Bramble'ın davulu düzenliydi, Fern'in flütü dans ediyordu ve her meşe palamudu kendi özel notasını ekliyordu. Seyirciler tezahürat yaptı ve alkışladı.

Konserden sonra Pip arkadaşlarına baktı ve gülümsedi. 'Başardık!' dedi. 'Uyum yarattık.' Olive dalından bilgece başını salladı. 'Görüyorsunuz,' dedi, 'işbirliği uyum yaratır. Birbirimizi dinlediğimizde, küçük meşe palamutları bile harika bir şey yapabilir.' Ve orman, küçük bir sincap ve onun meşe palamudu orkestrası sayesinde müzik ve neşeyle doldu.